

Με το βλέμμα του Μακρυγιάννη και του Παπαδιαμάντη (Βασίλειος Π. Καυκόπουλος, δημοσιογράφος - λογοτέχνης - πρωτοψάλτης)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τη Ρωμηοσύνη μη την κλαις...» τραγουδά ο λαός μας με την ψυχή του κι η καρδιά του (μας) πάλλεται από συγκίνηση και ιερό ενθουσιασμό! Την **ηλιαδορωμηοσύνη**, όμως, αυτή την πανέμορφη κόρη τού γαλάζιου και τού ήλιου, των βουνών τής ελληνικής πατρίδας και των πρασινόμορφων κάμπων, φθάσαμε σε σημείο, εμείς οι ίδιοι, όχι να την λυπούμαστε, αλλά να την ...φθείρουμε και να την ...καταστρέφουμε! Πρόκειται, ασφαλώς, για κατάντια ημών των νεοελλήνων... Ωστόσο, πρέπει να σημειώσουμε, ότι η **ηλιαδορωμηοσύνη**, σαν κόρη θεών, ημίθεων, αγίων και ηρώων, ούτε φθείρεται, ούτε πεθαίνει, μα στους αιώνες ζει και αναπνέει! Βρυχάται κοιμωμένη ως λέαινα, ενώ ως ευγενής αρχόντισσα αποσύρεται στα ιδιαίτατα δώματά της, προσεύχεται και αναμένει... Αναμένει το δικό μας ξύπνημα και ξεθάρρεμα...

Φίλες και Φίλοι, επιβάλλεται να έλθουμε εις εαυτόν. Έχουμε υποστεί μιαν αλλοίωση τέτοια και μια διαστροφή που μάς έχει κατατάξει στο **παθητικόν** γένος! Εμείς, που δώσαμε τα φώτα στην οικουμένη, που γεννήσαμε την δημοκρατία, που διδάξαμε πολιτισμό, έχουμε καταντήσει περίγελως στην κοινωνία τού παγκόσμιου γίγνεσθαι...

Φίλες και Φίλοι, κάποιοι καλοί δάσκαλοι μάς μίλησαν για τούς πρωτοπόρους τής

φυλής μας, μα κι όλης τής οικουμένης. Μάς μίλησαν με τρόπο εξαιρετικό μα καθόλου μισαλλόδοξο, φαύλο κι εθνικιστικό. Μάς συνέστησαν να διαβάζουμε **Μακρυγιάννη, Παπαδιαμάντη και Σολωμό**. Μάς είπαν για τον **Όμηρο**, τον **Θουκυδίδη** και τον **Αλέξανδρο**. Μάς επαρουσίασαν τούς ήρωες τού **1821** και τού Έπους τού **1940**, δείχνοντάς μας, εν ταυτῷ, πρότυπα και καθοδηγούς τίμιους και ανεξάντλητους!

Αλλά, στο ΣΗΜΕΡΑ, τί γίνεται; Τί κάνουμε, εμείς οι νεοέλληνες; Ακολουθούμε τις διδαχές αυτών των καλών δασκάλων; Θα σάς πω, με λόγια απλά και σταράτα, Φίλες και Φίλοι μου, όπως ακριβώς το νοιώθω: τρωγόμαστε σαν τα άγρια ...σκυλιά! (Γιατί υπάρχουν και καλά σκυλάκια, υπάκουα, παιχνιδιάρικα και πολύ φιλικά)... Τρωγόμαστε, μέσα και γύρω από ένα στείρο και ανίερο κομματισμό, που δεν παράγει πολιτική και, δυστυχώς, δεν περιποιεί τιμή... Λειτουργούμε μ' έναν ιδιότυπο κοινωνικό και δημόσιο –δυστυχώς, και ιδιωτικό- συμπεριφορισμό, που, μάλλον, μάς καθιστά επικίνδυνα εσωστρεφή και αυτιστικά όντα, παρά τις περί τού αντιθέτου διακηρύξεις μας και την βερμπαλιστική δημοσιοσχεσίτικη τακτική μας... Αγαπώ τούς συνανθρώπους μου με αυτισμό, όχι όμως τον κοινωνικό αυτισμό. Ελπίζω να με καταλαβαίνετε... Ο σωματικός αυτισμός οδηγεί στον Παράδεισο τού Δημιουργού, **ο κοινωνικός στην αποσύνθεση των κοινωνιών!**

Φίλες και Φίλοι, δεν θα παύσω να το λέω, να το γράφω και να το διακηρύττω προς πάσαν κατεύθυνσιν· ότι δήλα δη, πρέπει να μπούμε τώρα μέσα στο DNA, στο εσώτατο πρωτογενές κύτταρο –κύτταρο υπαρξιακής πορείας τού γένους μας με το κεντρικό ερώτημα: **τί ζητά, τί αναμένει από εμάς η ιστορία;** Βεβαίως, ανακύπτουν και άλλα ερωτήματα, όπως: **τί αναμένει από εμάς η δημοκρατία;** Στεκόμαστε, ακόμη, τίμιοι με την ελευθερία; Η συνείδησή μας στέκεται αλληλοπεριχωρητικά προς τούς συνανθρώπους μας; Ποια η άποψή μας για τον πλούτο και την καπιταλιστική οικονομία; Ποια είναι η σχέση μας με την ελληνική μας γλώσσα; Ακόμη, ποια είναι η μεταφυσική μας τοποθέτηση και **πώς στεκόμαστε απέναντι στην αγία Ορθοδοξία μας;**

Φίλες και Φίλοι, ο Κώστας Ζουράρις, προ ολίγων ημερών, από το βήμα τής Βουλής είπε επί λέξει: «Εγώ είμαι αρχαίος κομμουνιστής και Χριστιανός Ορθόδοξος...». Μεγάλες κουβέντες, που θέλουν σοβαρή κι όχι επιδερμική ανάλυση και κυρίως, να μην εμμένουμε σε στείρα στεγανά τού παρελθόντος, που κοπροκρατούν το μέλλον τού λαού μας...

Κλείνοντας το άρθρο αυτό, θά 'θελα να τονίσω ότι “λατρεύω” την σκέψη των Μοσκώφ, Ζουράρι, Καργάκου, Παπαθεμελή, παππα – Γιώργη Μεταλληνού. Κεντά, η σκέψη τους, τον πιο πολύτιμο καμβά τής ηλιαδορωμηοσύνης, κόντρα στον γεμάτο θανατίλα δυτικό ορθολογισμό τού superman, κόντρα ακόμη, σ' όλες εκείνες τις

θεωρίες που επιζητούν τον εξανθρωπισμό τής κοινωνίας (και των κοινωνιών) δίχως, όμως, τη Χάρι τού Θεού. Για τούτο βιώνουμε έναν φοβερό κοινωνικό αυτισμό, αφ' ου **αποϊεροποιήσαμε το πρόσωπο...** Είναι ανάγκη, τέλος, να εντρυφήσουμε στην ουσία τής Ρωμηοσύνης και ν' ανακαλύψουμε το **τζοβαϊρικό πολυτίμητον!** Τότε, θα είμαστε στη σωστή κατεύθυνση. Ας το καταλάβουν τούτο, πρωτ' απ' όλα οι αριστερές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις. Δεν θέλει τόλμη μόνον η ελευθερία μα κι η επαναστατικότητα. Ίδωμεν!...